

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/41/2017
Identifikačné číslo spisu: 8107201991
Dátum vydania rozhodnutia: 27.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:8107201991.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Heleny Haukvitzovej a členiek senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Danice Kočíčkovej, v spore žalobkyne BENC s.r.o., so sídlom v Prešove, Jesenná 8, IČO: 36 506 451, zastúpenej JUDr. Michalom Feciľakom, advokátom so sídlom v Prešove, Jesenná 8, proti žalovanému Mestu Prešov, so sídlom v Prešove, Hlavná 73, IČO: 00 327 646, zastúpenému JUDr. Alojzom Naništom, advokátom so sídlom v Prešove, Sládkovičova 8, o náhradu za užívanie nehnuteľnosti s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 12C/18/2007, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. júna 2016 sp.zn. 9Co/140/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 25. novembra 2014 č.k. 12C/18/2007-535 zamietol žalobu a uložil žalobkyňi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania vo výške 3 487,83 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. (zákon č. 99/1963 Zb. v znení noviel, účinný do 30. júna 2016, ďalej len O.s.p.) V odôvodnení uviedol, že s ohľadom na námietku žalovaného sa zaoberal otázkou platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, z ktorej žalobkyňa vyvodzovala svoju aktívnu legitímáciu v konaní, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 15. januára 2007 uzatvorená medzi žalobkyňou ako postupníkom a R. Z. ako postupcom, nebola podpísaná vtedajším konateľom žalobkyne. V dôsledku toho nebola zachovaná písomná forma zmluvy vyžadovaná zákonom (§ 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo malo za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle § 40 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu nebolo možné pre nedostatok vecnej legitímácie žalobkyne vyplývajúcej z hmotného práva žalobe vyhovieť. Proti tomuto rozhodnutiu podala odvolanie žalobkyňa.

2. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací, rozsudkom 27. júna 2016 sp.zn. 9Co/140/2015 a/ potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.), b/ zamietol návrh žalobkyne na

prerušenie konania, c/ zamietol návrh žalobkyne na zmenu účastníka na strane žalobcu, d/ uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 374,56 € (§ 224 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). V odôvodnení svojho rozhodnutia sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, pričom poukázal v jednotlivostiach na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. K odvolacej argumentácii žalobkyne uviedol, že samotné oznámenie postúpenia pohľadávky dlžníkovi nemá vplyv na zmenu veriteľa, a teda ani na aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie si postupovanej pohľadávky. Na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky nedochádza ku zmene veriteľa ani v takom prípade, ak postúpenie pohľadávky bolo dlžníkovi oznámené. Z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietat' a súd skúmat' platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca, a na druhej strane by mohol namietat' platnosť zmluvy v takom prípade, ak by mu postúpenie pohľadávky postupca neoznámil, avšak postupník by dlžníkovi postúpenie pohľadávky preukázal. S poukazom na judikát R 119/2003, R 46/2009 uzavrel, že na takéto rozlišovanie v postavení dlžníka nemožno nájsť oporu v ustanovení § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že súd je vždy povinný zo zákona prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu, pričom uvedené sa týka aj zmluvy o postúpení pohľadávky. Návrh na prerušenie konania odvolací súd zamietol s tým, že nie sú splnené podmienky pre takýto postup v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Návrh na zmenu účastníkov konania na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky žalobkyne, ktorá je predmetom súdneho sporu, na spoločnosť CORAST, s.r.o., sídlom Jesenná 8, Prešov, a následne na spoločnosť PONECO, s.r.o., so sídlom Jesenná 12, Prešov, odvolací súd zamietol, pretože dospel k záveru, že žalovaná pohľadávka nebola platne postúpená na žalobkyňu, jedná sa tak výlučne o pohľadávku R. Z., a preto ju žalobkyňa ani nemohla platne postúpiť na ďalší subjekt.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dňa 19. októbra 2016 dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolatel'ka“), ktoré odôvodnila tým, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok; pzn. dovolacieho súdu ďalej len „CSP“). Za nesprávny procesný postup odvolacieho súdu označila nevyhovenie jej návrhom zo dňa 24. mája 2016 a zo dňa 24. júna 2016 na zmenu účastníka konania na strane žalobcu v zmysle doterajšieho ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O.s.p. na základe postúpenia žalovanej pohľadávky na spoločnosť CORAST, s.r.o., sídlom Jesenná 8, Prešov, a následne na spoločnosť PONECO, s.r.o., so sídlom Jesenná 12, Prešov. Uvedené rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rozpore so zákonom, pretože postúpenie pohľadávky na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 15. januára 2007 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako postupníkom a R. Z. ako postupcom bolo s poukazom na oznámenie postúpenia pohľadávky dlžníkovi postupcom platné a účinné. Odvolací súd zároveň opomenul, že v čase jeho rozhodnutia o zamietnutí návrhu na zmenu účastníka konania na strane žalobcu, nebolo konanie ešte právoplatne skončené, a teda nebolo právoplatne rozhodnuté ani v otázke, či došlo alebo nedošlo k postúpeniu pohľadávky na žalobkyňu. Týmto postupom tak došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom obom dotknutým spoločnostiam. Ďalej uviedla, že súdy nižšieho stupňa sa odmietli zaoberať meritom veci a zamietli jej žalobu len z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitimácie v konaní, ktorý záver bol ale nesprávny. K znemožneniu uskutočňovania procesných práv žalobkyne došlo aj tým, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí jej návrhu na doplnenie dokazovania. Za nesprávne považovala tiež rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na prerušenie konania do vypracovania znaleckého posudku nevyhnutného pre správne rozhodnutie vo veci. Zároveň podľa názoru žalobkyne odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keďže sa pri riešení právnej otázky, od ktorej záviselo jeho rozhodnutie, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP).

4. Podaním doručeným dovolaciemu súdu dňa 31. mája 2017 žalobkyňa s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 VCdo 2/2017 z 19. apríla 2017 oznámila, že netrvá na dovolacom dôvode podľa ustanovenia § 421 CSP.

5. Vzhľadom k tomu, že k podaniu dovolania žalobkyňou došlo pred vydaním rozhodnutia veľkého senátu najvyššieho súdu sp.zn. 1 VCdo 2/2017, v ktorom bol podaný záväzný výklad k otázke

prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov, vec prejednávajúci senát dovolacieho súdu akceptoval podanie žalobkyne, ktorým oznámila, že netrvá na dovolacom dôvode podľa ustanovenia § 421 CSP, ako právne účinné.

6. Žalovaný sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadril.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

8. V danom prípade bolo dovolanie podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď rozhodnutia 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže tento mimoriadny opravný prostriedok uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Naďalej je totiž plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp.zn. II. ÚS 172/03].

11. Naznačenej mimoriadnej povaha dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu- ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práv

na spravodlivý proces.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

14. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

15. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania odôvodňuje tým, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f / CSP).

16. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

17. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj napr. R 129/1999, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012, 5 Cdo 90/2017, 3 Cdo 186/2017). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

19. Pokiaľ dovolateľka videla porušenie práva na spravodlivý proces v nesprávnom postupe odvolacieho súdu, ktorý nevyhovelo jej návrhom na zmenu účastníka konania na strane žalobcu v zmysle doterajšieho ustanovenia § 92 ods. 2, 3 O.s.p., treba predovšetkým zdôrazniť, že predmetné rozhodnutie odvolacieho súdu nemalo žiaden vplyv na jej procesné práva v konaní a na ich realizáciu. Dovolateľke aj po tomto rozhodnutí odvolacieho súdu zostala zachovaná možnosť podania mimoriadneho opravného prostriedku (čo napokon aj urobila), rovnako jej v dôsledku tohto rozhodnutia nebola upretá realizácia ani ostatných procesných práv v súdnom konaní. Pokiaľ by aj odvolací súd rozhodol o návrhoch žalobkyne vecne nesprávne (pzn. touto otázkou sa ale dovolací súd nezaoberal), prejavila by sa táto nesprávnosť nanajvýš vo výsledku konania, t.j. vo vecnej nesprávnosti meritórneho rozhodnutia súdu, ktorú by ale dovolací súd nemohol podrobiť skúmaniu z hľadiska žalobkyňou uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací dôvod podľa citovaného ustanovenia, ako už bolo vyššie uvedené, je totiž možné spájať výlučne z faktickou, procesnou činnosťou súdu a nie s jeho právnym či skutkovým hodnotením sporu.

Súd právnym posúdením vecí, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania - v meritórnom rozhodnutí, účastníkovi tohto konania vo všeobecnosti neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv (viď R 54/2012, R 43/2003, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Pokiaľ ide o odňatie možnosti konať pred súdom vo vzťahu k postupníkom treba uviesť, že žalobkyňa v tomto smere nie je subjektívne oprávnená na podanie dovolania, keďže sa nejedná o jej procesné postavenie a procesné oprávnenia, v dôsledku čoho nemohla byť z procesného hľadiska negatívne dotknutá napadnutým rozhodnutím (viď tiež R 50/1999).

20. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania aj zo skutočnosti, že sudy nevykonali ňou navrhované dokazovanie a rozhodli na základe nesprávne zisteného skutkového stavu. K tejto námietke dovolací súd uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (viď uznesenia najvyššieho súdu sp.zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Už podľa predchádzajúcej právnej úpravy nebolo dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Nová právna úprava na samej podstate uvedeného nič nezmenila.

21. Dôvodná nebola ani námietka žalobkyne, že k porušeniu práva na spravodlivý proces došlo zo strany odvolacieho súdu rozhodnutím, ktorým zamietol jej návrh na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutím súdu o nevyhovení návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. sa totiž bez ďalšieho účastník konania, návrhu ktorého nebolo vyhovené, nevylučoval z realizácie jeho procesných práv (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5 Cdo 209/2009, sp.zn. 3 Cdo 57/2011, sp.zn. 6 Cdo 2/2012). Všetky procesné práva účastníka (strany sporu) totiž zostávajú aj po tomto rozhodnutí zachované a z hľadiska procesného mu v plnom rozsahu zostáva zachovaná aj možnosť ich realizácie. Navyše prerušiť konanie postupom podľa doterajšieho ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. bolo vždy len možnosťou (nie povinnosťou) súdu takto rozhodnúť. Toto ustanovenie nezakladalo procesné právo účastníka konania na vyhovenie takémuto návrhu.

22. K výhradám dovolateľky týkajúcim sa nesprávneho vyhodnotenia otázky jej aktívnej vecnej legitímácie v konaní súdmi a s tým súvisiaceho zamietnutia žaloby z tohto dôvodu; dovolací súd poukazuje na už mnohokrát judikované závery najvyššieho súdu, v zmysle ktorých otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (R 34/1993, 2 Cdo 152/2011, 3 Cdo 293/2008, 4 Cdo 103/2012, 5 Cdo 441/2014, 5 Cdo 13/2016, 6 Cdo 10/2012 a mnohé ďalšie). Záver odvolacieho súdu o tom, či žalobca (nie)je v konaní aktívne legitímovaný predstavuje otázku spadajúcu pod právne posúdenie vecí. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Ani so zreteľom na zmeny, ktoré priniesla právna úprava účinná od 1. júla 2016, nie je žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia vecí (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť strany (účastníka) civilného sporového konania uskutočňovať jemu patriace procesné oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie vecí nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj aktuálny judikát R 24/2017).

24. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.